

2. Advent második vasárnapja.VÍGASZTALJÁTOK NÉPEMET !

Ésaiás 40,1 - 2
 Ésaiás 40,1 -11

Lehetnek közöttünk, akik úgy gondolják, hogy igen időszertlen alapíget választottam e mai alkalomra. Magam is szembenéztem a kérdéssel: szükséges ma vigasztalni Isten népét? Elöljáróban elmondom, hogy mire jutottam. Szükséges a vigasztalás, mert van bűn. Mennyit szenved az ember a maga és mások bűne miatt; mert a szeretetlenség és az önzés a súlyos bűnök közé tartoznak, ha nem a legsúlyosabbak. De szükséges a vigasztalás, mert van betegség. Hiába küzdünk és védekezünk ellene. A társadalom hőies erőfeszítéseket tesz az egészségügy érdekében, s ugye nem kell mesze mennünk, hogy beteget, gyógyíthatatlant, fájdalmakkal küzködöt találjunk. Szükséges a vigasztalás, mert van szenvedés. Mennyi megrázó szerencsétlenség történik naponta. A növekvő közuti balesetekben hányszor az ártatlanok halnak meg, azok akik "szabályosan" haladtak. S az ilyenek hozzátartozóinak nincs-e szüksége vigasztalásra? Azután itt van a halál. Elszakít, elviesz szülöt, testvért, hites társat, gyermeket, jóbarátot. Nem válogat és nem kímél. Man-e gyülekezet, melyben nincsenek gyászolók?

Mindezeket végiggondolva megmaradtam az alapíge mellett, s annak alapján bizonytságot teszek előttetek: a/ Az Egyetlenegy Vigasztalóról, és b/ az egyetlenegy vigasztalásról.

Az Egyetlenegy Vigasztalóról.

Az előbbi felsorolást valójában nyugodtan figyelmen kívül is hagyhatnánk. Ha mi mindnyájan úgy látnánk is, hogy nincs szükségünk vigasztalásra, az Anyaszentegyházban hangoznia kell a vigasztalásnak, mert így akarja Isten. A mi Istenünk a Ví-